

DLXXXV. Hoc est amare se, conari, laborare, magnis precibus a Deo petere ac contendere, ut excellentissima nostri pars ornata atque exculpta sit veris germanisque ornamentis, nempe religione.

DLXXXVI. Non is amat se, qui opes, qui honores amat, qui voluptates, denique quaecumque five extra nos sunt, five in corpore: quum potissima hominis pars sit mens.

DLXXXVII. Nec amat se, qui ignoratione sui se ipsum fallit, vel falli se ab aliis patitur: interdum gaudet, quum ea sibi persuadet inesse bona, quae nulla insunt.

DLXXXVIII. Hic non est in homine amor sui, quum ipse sit animus: sed amor corporis inconsultus, caecus, ferus, perniciosus sibi & aliis.

DLXXXIX. Quem non iniuria caput esse ac originem malorum omnium Socrates querebatur, quippe adimit caritatem mutuam, unde in genere humano mala omnia nascuntur.

DLXXX. Nimirum qui se hoc modo amat, is nec alium amat, nec ab alio amatur.

DLXXXI. Superbus mitibus discors, superbis multo etiam magis.

DLXXXII. Servator noster ex caelesti sapientia brevi declarat documento, quid sit amare se, quid odisse. Qui odit, inquit, animam suam, nihil illi in rebus istis fortuitis aut perituris indulgendo, is vere amat eam & salvam cupit: qui vero amat indulgendo, is odit, is vult perditam.

DLXXXIII. Laborem prae aeterno & celesti praemio, quis nisi amens refugiat, quum nec caduca haec & fragilia citra laborem acquirantur?

DLXXXIV. Haec est lex eorum, quibus pater est

4 extrinsecus sunt,
5 pronuntiavit.

6 tollit.
7 O. ex caelesti sapientia.

Adam, ut laborent; haec eorum execratio, quibus mater Eva, ut adfligantur.

DLXXXV. Ergo quandoquidem laborandum est, quocumque nos vertamus; quanto praestat adniti, ut maxima merces opera nostra quaeratur, quam exigua, vilis, evanida? atque hinc sempiternus cruciatus & moeror.

DLXXXVI. Quid, quod facilius & tutius & securius, ac proinde iucundius leniusque est bene agere: quum peccatum periculi sit plenum, & eam ob causam timoris ac sollicitudinis?

DLXXXVII. Peccatum hominis mors, ut iugulare seipsum videatur, quisquis peccat: abducit enim se a Deo vita nostra, & a quiete conscientiae suae, quae nihil est beatius.

DLXXXVIII. Peccati fordes ablues lacrimis, poenitentia & invocatione divinae clementiae, multum huic confusus.

DLXXXIX. Occasio omnis peccandi & causa intestissima cura vitanda est. Sapiens ait: Qui amat periculum, peribit in eo.

DXC. Et imminet semper occasioni suae diabolus, per quem numquam nobis licet securis agere.

DXCI. Semper est cum eo belligerandum, ut vere Job dixerit: Militia est vita hominis super terram.

DXCII. Et quum fit hostis tam potens, robustus, vafer, tam callidus, veteranus, exercitatus, tot vires habeat, tot stratagemata & dolos, nulla ratione aut arte, aut vi nostra propria possemus pares illi, nedum superiores e conflictu excedere. Idcirco diffisi nostris copiis, ad Deum accurrendum est ad opera implorandum.

DXCIII. Hac causa dominus ac magister noster suis illud non semel praecipit, orent, & religiosis adfectibus

8 O. totus hic §.
9 peccatum timoris & sollicitudinis sit.

1 O. & dolos.
2 subinde.

bus a patre omnium petant, ne in tentationem, finantur descendere, hoc est, in praelium, quo manus cum diabolo conferant.

DXCIV. Et in oratione, quam ipse nos docuit, illa est coronis, & ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a nefario illo insidiatore.

DXCV. Sic ergo agamus semper, tamquam in acie armati, vigilantes, accincti, intenti, occasionibus nostris non indormientes: & quum tanta sit vitae fugacitas in tanta incertitate, ut ne crastinum quidem possit sibi quisquam polliceri, & magnae stultitiae est & atrocis periculi, si spes nostras in longum tendamus, differamusque nos adornare & necessario itineri, quo singulis momentis vocamur, inscii quando, velimus, nolimus, in eundum sit.

DXCXI. Quamobrem paremus nobis thesaurum ad futuram vitam, cui aliquid quotidie accrescat, quo instructi & confisi, numquam per signitiam aut socordiam inopinantes opprimamur, aut discedamus moesti, sed parati abire, & vitae huius pleni, agentes prae nobis magnam & optimam spem vitae innocenter sancteque transactae per fidem filii Dei, & pietatem, quam nos instituit. Quo munere nullum potuit homini a Deo maius aut optabilius dari, quo Deum noscimus, & quantum effici a mortali potest, non modo aemulamur ac sequimur, verum consequimur quoque.

DXCVII. Sine hoc quid est homo aliud, quam immortale pecus?

DXCVIII. Vt unus dies humanae vitae praefendus est longissimae aetati corvi aut cervi, ita dies unus ex re-

ducantur.

214 pravo. 9 pulchritus.
5 stultum est & periculosissimum, si. 1 O. non modo.
6 futuro it. 2 O. ac.
7 in illud pertrahemus. 3 O. verum.
8 edocuit. 4 O. quoque.

ligione actus, hoc est, divinae vitae, toti aeternitati sine religione anteponendus.

DXCIX. Haec est vita aeterna, inquit Christus dominus, ut agnoscamus PATREM, & quem ille misit, IESVM-CHRISTVM.

DC. Hic est cursus absolutae sapientiae, cuius primus gradus est NOSSE SE, postremus NOSSE DEVM.

REGI SAECVLORVM IMMORTALI ET INVISIBILI, SOLI
SAPIENTI DEO HONOR ET GLORIA IN SAECVLA
SAECVLORVM AMEN. BRVGIS. M. D. XXIV.

